

Αριθμός αποφάσεως 3340/2001

ΤΟ ΠΟΛΥΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΠΕΙΡΑΙΩΣ
(Τακτική διαδικασία)

Αποτελούμενο από τους Δικαστές Ελέσα Χαραμουντάνη, Πρόεδρο Πρωτοδικών, Ιωάννη Δουρουκλάκη, Πρωτοδίκη, Ιωάννη Μαρούδη, Πρωτοδίκη - Εισηγητή και από την Γραμματέα Άννα Βαζιτζίδου.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριο του στις 4-10-2000 για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Του καλούντος-ενάγοντος: ....., του ....., κατοίκου ....., ο οποίος παραστάθηκε μετά του πληρεξουσίου δικηγόρου του Αναστασίου Ζόμπολα .
Της καθ'ης η κλήση-εναγομένης: Της ετερόρρυθμης εταιρίας με την επωνυμία "....." (.....), που εδρεύει στον ..... και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία παραστάθηκε δια του πληρεξουσίου δικηγόρου της Σπυρίδωνος Σούρλα, βάσει δηλώσεως του, κατ άρθρο 242 παρ. 2 ΚΠολΔ .

Ο ενάγων ζήτησε να γίνει δεκτή η από 29-5-1998 αγωγή του, που απευθύνθηκε προς το Μονομελές Πρωτοδικείο Πειραιώς, κατατέθηκε με αριθμό εκθέσεως καταθέσεως 6071/5-6-1998, προσδιορίσθηκε αρχικά για την 28-1-1999 και μετά από αναβολή για την 11-11-1999 και γράφτηκε στο πινάκιο. Το Μονομελές Πρωτοδικείο Πειραιώς, με την υπ αριθ. 1299 / 6-3-2000 απόφαση του, η οποία διορθώθηκε με την υπ αριθ. 3595 / 31-5-2000 απόφασή του ως προς τα στοιχεία που αναφέρονται σ αυτήν, κήρυξε εαυτό καθ ύλην αναρμόδιο και παρέπεμψε την αγωγή στο Πολυμελές Πρωτοδικείο Πειραιώς.

Ήδη ο ενάγων, με την από 30-3-2000 κλήση του, επαναφέρει την αγωγή του προς συζήτηση. Η κλήση κατατέθηκε με αριθμό κατάθεσης 3703/31-3-2000, προσδιορίστηκε για την παραπάνω δικάσιμο και γράφτηκε στο πινάκιο.

Κατά την συζήτηση στο ακροατήριο παραστάθηκε μόνον ο πληρεξούσιος δικηγόρος του καλούντος-ενάγοντος και ζήτησε να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στις προτάσεις του. Αντίθετα, ο πληρεξούσιος δικηγόρος της καθ'ης η κλήση - εναγομένης δεν παραστάθηκε στο ακροατήριο, αλλά κατέθεσε μονομερή δήλωση, που έγινε σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 242 παρ. 2 ΚΠολΔ, και προκατέθεσε προτάσεις.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟΝ ΝΟΜΟ

Στο άρθρο 12 παρ. 1 του ισχύοντος νόμου 2121 / 1993 " Πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα", ο οποίος, σύμφωνα με το άρθρο 77 αυτού, τέθηκε σε ισχύ από την δημοσίευση του στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως (= Φ.Ε.Κ.) στις 4-3-1993, ορίζεται ρητά ότι: "Το περιουσιακό δικαίωμα μπορεί να μεταβιβασθεί μεταξύ ζώντων ή αιτία θανάτου". Από τη διάταξη αυτή σαφώς συνάγεται ότι το περιουσιακό δικαίωμα της πνευματικής ιδιοκτησίας είναι δεκτικό, μεταβιβάσεως με σύμβαση μεταξύ του πνευματικού δημιουργού και εκείνου που αποκτά το δικαίωμα. Η άποψη αυτή γινόταν δεκτή ήδη υπό το καθεστώς του προϊσχύσαντος νόμου 2387 / 1920, και δη από τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 1, 6 ,8 ,9 και 14 του νόμου

αυτού (βλ. ΑΠ 512 / 1986, ΝοΒ 35, 348 με σημείωση Γεωργίου Κουμάντου και Εφ. Αθ. 3403 / 1988, ΝοΒ 37, 441 = ΕΕμπΔ ΜΑ 160, με σχόλιο Μ. - Θ. Μαρινίου). Η άλλη όψη της πνευματικής ιδιοκτησίας, το ηθικό δικαίωμα, ως εκδήλωση του δικαιώματος της προσωπικότητας του πνευματικού δημιουργού, είναι κατ αρχήν αμεταβίβαστη, σύμφωνα με την παράγραφο 2 του άρθρου 12 του ν. 2121 /1993. Δεδομένου ότι στην ελληνική νομοθεσία δεν υπάρχουν διατάξεις για την μεταβίβαση της πνευματικής ιδιοκτησίας, στο θέμα αυτό θα εφαρμοσθούν αναλογικά οι διατάξεις των άρθρων 1034 επ. ΑΚ που ρυθμίζουν την μεταβίβαση της κυριότητας σε κινητά πράγματα, διότι προς αυτά μοιάζει περισσότερο το άυλο αντικείμενο της πνευματικής ιδιοκτησίας (βλ. τις προαναφερόμενες αποφάσεις καθώς και Γεώργιο Κουμάντο, Πνευματική ιδιοκτησία, Έβδομη Έκδοση, σελ. 191). Η μεταβίβαση του περιουσιακού δικαιώματος της πνευματικής ιδιοκτησίας αποτελούνταν από τους τρόπους εκμετάλλευσής του, παράλληλα προς την άδεια εκμετάλλευσης ή τη σύμβαση εκμετάλλευσης που - είναι και πιο συνηθισμένες (βλ. Κουμάντο, ο.π., σελ. 190) και ρυθμίζονται στο άρθρο .13 του ν. 2121/1993. Ποια σύμβαση υπάρχει κάθε φορά εξαρτάται από το περιεχόμενο της συμφωνίας των μερών, όπως διατυπώνεται και, σε περίπτωση υπάρξεως κενών, ερμηνεύεται κατά τις διατάξεις των άρθρων 173 και 200 ΑΚ (βλ. ΑΠ 512 / 1986, ο.π.). Γίνεται δεκτό (βλ. Κουμάντο, ο.π., σελ. 197) ότι σύμβαση για την μεταβίβαση του περιουσιακού δικαιώματος υπάρχει μόνον όταν από την συμφωνία συνάγεται ότι ο παλιός δικαιούχος παύει να έχει τις εξουσίες που αποκτά ο νέος. Αντίθετα υπάρχει σύμβαση για εκμετάλλευση ή για άδεια εκμετάλλευσης όταν οι σχετικές εξουσίες παραμένουν, ενδεχόμενα περιορισμένες, και στον δικαιούχο αλλά ο αντισυμβαλλόμενος αποκτά πάντως το δικαίωμα ή και την υποχρέωση να τις ασκήσει.

Με την υπό κρίση, από 29-5-1998, αγωγή του ο ενάγων ισχυρίζεται ότι είναι ο συγγραφέας του βιβλίου με τον τίτλο ".....", το οποίο αυτός έθεσε σε κυκλοφορία για πρώτη φορά το έτος 1983, σε πρώτη έκδοση, με δικές του δαπάνες. Ότι λόγω της ανταπόκρισης του από το αναγνωστικό κοινό ακολούθησαν άλλες τρεις εκδόσεις του, με συνολικά 11000 αντίτυπα, με δικές του δαπάνες. Ότι με το από 31 Ιανουαρίου 1989 ιδιωτικό συμφωνητικό παρέχώρησε στην ανώνυμη εταιρία με την επωνυμία "....." το δικαίωμα αποκλειστικής εκμεταλλεύσεως (εκδόσεως και κυκλοφορίας) του βιβλίου του για αόριστο χρόνο. Ότι η εταιρία "....." προέβη αμέσως, τους πρώτους μήνες του 1989, στη πέμπτη έκδοση του βιβλίου του και μετά την εξάντληση των αντιτύπων στην έκτη έκδοση αυτού, σε άλλα 5000 αντίτυπα τουλάχιστον. Ότι με το από 26-5-1995 ιδιωτικό συμφωνητικό, που συνήφθη μεταξύ της προαναφερόμενης εταιρίας με την επωνυμία "....." και της εναγομένης, η πρώτη μεταβίβασε στη δεύτερη, λόγω πωλήσεως, μεταξύ των άλλων περιουσιακών της στοιχείων, και το περιουσιακό δικαίωμα εκμεταλλεύσεως του ως άνω βιβλίου του ενάγοντος. Ότι η μεταβίβαση αυτή ήταν άκυρη, διότι από τις 4-3-1994 και μετά οι προ της ισχύος του νόμου 2121 / 1993 συναφθείσες συμβάσεις διέπονται πλέον από τον νόμο αυτό, σύμφωνα με το άρθρο 68 παρ.3 του οποίου το δικαίωμα αποκλειστικής εκμετάλλευσης του βιβλίου έχει επανέλθει σ'αυτόν (ενάγοντα), ως πνευματικό δημιουργό, αφού είχε λήξει η οριζόμενη από το άρθρο 15 παρ. 2 του ν. 2121 / 1993 πενταετής διάρκεια της συμβάσεως αποκλειστικής εκμετάλλευσης από την δικαιοπάροχο της εναγομένης, ανώνυμη εταιρία με την επωνυμία "....." και ο ίδιος (ενάγων), ως πνευματικός δημιουργός, δεν έδωσε την συναίνεση του για την περαιτέρω αυτή μεταβίβαση, η οποία προβλέπεται από το άρθρο 13 παρ. 6 του ν/2121 / 1993. Ότι η εναγομένη εταιρία, παρανόμως, χωρίς δικαίωμα και τελούσα εν γνώσει της έλλειψης δικαιώματος της, καθ όσον είναι μέλος της ο ....., εκπρόσωπος της μεταβιβάσασας πιο πάνω εταιρίας με την επωνυμία ".....", εκτύπωσε και έθεσε σε κυκλοφορία τον Μάρτιο του 1996 νέα, έβδομη, έκδοση του

βιβλίου του σε 8000 τουλάχιστον αντίτυπα, από τα οποία έχει πωλήσει τουλάχιστον 4000 αντίτυπα, με λιανική τιμή πωλήσεως του αντιτύπου 3600 δρχ. Ότι στο εξώφυλλο των αντιτύπων της έβδομης αυτής έκδοσης του βιβλίου του η εναγόμενη παρέλειψε να αναφέρει όνομα του (ενάγοντος), ως συγγραφέως, όπως αναφερόταν σε όλες τις προηγούμενες εκδόσεις.

Με βάση αυτό το ιστορικό ο ενάγων ζητεί: 1) Να αναγνωρισθεί ότι είναι αποκλειστικός δικαιούχος του περιουσιακού δικαιώματος που απορρέει από το βιβλίο του ".....", 2) Να υποχρεωθεί η εναγόμενη να παύσει να προσβάλλει το δικαίωμα του επί του ως άνω έργου του με οποιοδήποτε τρόπο, 3) Να παύσει να προσβάλλει την προσωπικότητα του που συντελείται με την κυκλοφορία του εν λόγω βιβλίου του χωρίς την αναγραφή του ονόματος του ως συγγραφέα στο εξώφυλλο, 4) Να υποχρεωθεί η εναγόμενη να του καταβάλλει, ως αποζημίωση, 4.320.000 δρχ., όπως ειδικότερα αναλύεται στην αγωγή, και 3.000.000 δρχ. ως χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης, και συνολικά 7.320.000 δρχ., με τον νόμιμο τόκο από της επιδόσεως της αγωγής μέχρις εξοφλήσεως, 5) Να απειληθεί κατά της εναγομένης χρηματική ποινή ενός εκατομμυρίου (1.000.000) δραχμών για κάθε παράβαση των διατάξεων της αποφάσεως που θα εκδοθεί, 6) Να κηρυχθεί η απόφαση που θα εκδοθεί προσωρινά εκτελεστή και 7) Να καταδικασθεί η εναγόμενη στη δικαστική δαπάνη του.

Με αυτό το περιεχόμενο και αυτά τα αιτήματα η αγωγή αρμοδίως, καθ ύλην και κατά τόπον (άρθρα 14 παρ. 2, 18 αριθ. 1, 25 παρ. 2 ΚΠολΔ), φέρεται προς συζήτηση ενώπιον αυτού του Δικαστηρίου, κατά την προκειμένη τακτική διαδικασία. Είναι νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 65 παρ. 1, παρ. 2 και παρ. 4 ν. 2121/1993, 907, 908 και 176 ΚΠολΔ. Ως προς το νόμο βάσιμο της αγωγής πρέπει να λεχθούν τα ακόλουθα: α) Το αίτημα, να απειληθεί σε βάρος της εναγομένης χρηματική ποινή ενός εκατομμυρίου (1.000.000) δραχμών "για κάθε παράβαση των διατάξεων της αποφάσεως, που θα εκδοθεί" είναι μεν νόμιμο, στηριζόμενο στη παράγραφο 4 του άρθρου 65 του ν. 2121 / 1993, αφορά όμως, όπως προκύπτει από το ίδιο το κείμενο του νόμου και την ομοίου περιεχομένου διάταξη του άρθρου 947 ΚΠολΔ, μόνο τη διάταξη της αποφάσεως περί παραλείψεως της προσβολής, της πνευματικής ιδιοκτησίας του ενάγοντος στο μέλλον, και όχι τις λοιπές διατάξεις αυτής, και β) Το αίτημα περί κηρύξεως της αποφάσεως που θα εκδοθεί προσωρινά εκτελεστής είναι νόμιμο μόνον ως προς την καταψηφιστική διάταξη της αιτουμένης αποζημιώσεως και της χρηματικής ικανοποίησεως λόγω ηθικής βλάβης και όχι ως προς τις λοιπές διατάξεις της αποφάσεως. Πρέπει, επομένως, η αγωγή να εξετασθεί περαιτέρω κατ ουσίαν, αφού έχει καταβληθεί το αναλογούν στο καταψηφιστικό αντικείμενο της τέλος δικαστικού ενσήμου, μαζί με τις νόμιμες προσαυξήσεις υπέρ των Τ.Ν. και Τ.Π.Δ.Π. (βλ. τα προσκομιζόμενα γραμμάτια δικαστικού ενσήμου - αγωγοσήμου - υπ αριθ. 002.248 , 255.478 , 113.664 , 1.129.600 και 285.491, μετά των επικολημένων, στις οπίσθιες όψεις των τεσσάρων τελευταίων εξ αυτών, ενσήμων του Τ.Ν., καθώς και την υπ αριθ. 4.069 / 15-11-1999 απόδειξη είσπραξης του Τ.Π.Δ.Π.).

Με τις από 2-10-2000 προτάσεις τις, με τις οποίες νομότυπα επαναφέρει, κατ άρθρο 240 ΚΠολΔ, και τους ισχυρισμούς που είχε προβάλει ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πειραιώς στις από 11-11-1999 προτάσεις της ενώπιον αυτού, η εναγόμενη ισχυρίζεται ότι είναι δικαιούχος του περιουσιακού, πνευματικού δικαιώματος του βιβλίου του ενάγοντος ".....", διότι το μεταβίβασε σ'αυτήν με το από 26 Μαΐου 1995 ιδιωτικό συμφωνητικό η εταιρία με την επωνυμία ".....", στην οποία, προηγουμένως, το είχε μεταβιβάσει ο ενάγων δυνάμει του από 31-1-1989

μεταξύ τους συναφθέντος ιδιωτικού συμφωνητικού, στο οποίο αναγράφεται ότι ο ενάγων " ...από σήμερα, 31-1-1989, εκχωρεί πλήρως και ολοκληρωτικώς εις τον δεύτερον των συμβαλλομένων ....., όλα τα νόμιμα δικαιώματα που έχει από το αναφερόμενο βιβλίο ... Ισχυρίζεται δηλαδή η εναγόμενη ότι ο ενάγων μεταβίβασε, κατ άρθρο 12 παρ. 1 του ν. 2121 / 1993, ο οποίος διέπει την προκειμένη περίπτωση, από τις 4-3-1994, σύμφωνα με το άρθρο 68 παρ. 3 αυτού, στην εταιρία "....." ολόκληρο το πνευματικό, περιουσιακό του δικαίωμα, ενώ ο ενάγων διατείνεται ότι η από 31-1-1989 σύμβαση, που συνήφθη εγγράφως, ως ο νόμος ορίζει (άρθρο 14 του ν. 2121/1993), είναι απλώς μία σύμβαση αποκλειστικής εκμεταλλεύσεως του περιουσιακού του δικαιώματος αορίστου χρονικής διάρκειας, η οποία δεν ισχύει πλέον, για τους λόγους που αναφέρει στην αγωγή και στις προτάσεις του. Το αν πρόκειται δε για το ένα ή το άλλο είδος συμβάσεως δεν μπορεί να συναχθεί από μόνο το περιεχόμενο της, το οποίον είναι σύντομο, ασαφές και έχει συνταχθεί από μη νομικούς, όπως ομολογεί ο ίδιος ο ενάγων στη τρίτη σελίδα, υπό το κεφάλαιον Δ', των από 11-11-1999 προτάσεων του ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πειραιώς. Ανακύπτει, επομένως, ανάγκη ερμηνείας της συμβάσεως από το Δικαστήριο, σύμφωνα με τους ερμηνευτικούς κανόνες των άρθρων 173 και 200 ΑΚ, λαμβανομένου υπ όψη και του άρθρου 288 ΑΚ, που ορίζει ότι ο οφειλέτης έχει υποχρέωση να εκπληρώσει την παροχή όπως απαιτεί η καλή πίστη, αφού ληφθούν υπ όψη και τα συναλλακτικά ήθη. Εν προκειμένω έχει γίνει δεκτό από την νομολογία (βλ. ΑΠ 176/1.973, ΝοΒ 21, 920) ότι αυτός που επικαλείται και αποδίδει ένα νόημα σε δήλωση βούλησης, είναι υποχρεωμένος να αποδείξει τα θεμελιωτικά του νοήματος περιστατικά (βλ. και Μ. Σταθόπουλο, σε ΑΚ Γεωργιάδη - Σταθόπουλου, περιθ. αριθ. 39 υπό το άρθρο 200 ΑΚ). Συνεπώς, σύμφωνα και με τον γενικό κανόνα κατανομής του βάρους αποδείξεως του άρθρου 338 παρ. 1 ΚΠολΔ, ο ενάγων είναι υποχρεωμένος να αποδείξει εκείνα τα πραγματικά περιστατικά που στηρίζουν την δική του ερμηνεία της από 31-1-1989 σύμβασης.

Περαιτέρω τυγχάνει εξεταστέον αν χωρεί καλόπιστη κτήση του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας σε περίπτωση μεταβίβασης του από μη δικαιούχο σε έναν καλόπιστο τρίτο. Στην υπό κρίσιν περίπτωση αυτό σημαίνει, είτε - ήθελε αποδειχθεί ότι μεταβιβάσθηκε από τον ενάγοντα ολόκληρο το περιουσιακό, πνευματικό του δικαίωμα είτε μέρος αυτού, δηλαδή της αποκλειστικής εκμεταλλεύσεως του βιβλίου , προς την εταιρία με την επωνυμία "....." και η μεταβίβαση είναι άκυρη, για όσους λόγους επικαλείται ο ενάγων με την αγωγή του, αν η εναγόμενη απέκτησε το δικαίωμα από μεταβίβαση παρά μη δικαιούχου (της εταιρίας με την επωνυμία ".....") λόγω της καλής πίστεως που αυτή (= εναγόμενη) ισχυρίζεται ότι είχε κατά τον χρόνο της προς αυτήν μεταβίβασης, σύμφωνα με τα άρθρα 1034 , 1036 και 1037 ΑΚ (βλ. σχετικά Γεώργιο Κουμάντο, ο.π., σελ. 203). Κατά την ορθότερη γνώμη, με την οποία συντάσσεται το παρόν Δικαστήριο, έστω και αν για την μεταβίβαση του περιουσιακού δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας γίνεται δεκτή η ανάλογη εφαρμογή των άρθρων 1034 επ. ΑΚ περί μεταβίβασεως της κυριότητας κινητών πραγμάτων, πρέπει να αποκλειστεί η ένσταση καλόπιστης κτήσης του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας (έτσι, με πειστική αιτιολογία, η απόφαση του Πολ, Πρωτ. Αθ. 9188 / 1995, ΕΛΔ 38, 161, με σύμφωνο σχόλιο του καθηγητή Μιχαήλ - Θεόδωρου Μαρίνου). Ο προβαλλόμενος ισχυρισμός περί καλής πίστεως του αποκτώντος από μη δικαιούχο μπορεί να εκτιμηθεί μόνον ως άρνηση της απαιτούμενης υπαιτιότητας του για την σωρευόμενη αγωγή αποζημιώσεως και ικανοποιήσεως της ηθικής βλάβης του πνευματικού δημιουργού.

Τέλος, η εναγόμενη εταιρία ισχυρίζεται ότι αυτή έθεσε σε κυκλοφορία την επίδικη, έβδομη (7η) κατά σειράν, έκδοση του βιβλίου "....." τον Μάρτιο του

έτους 1996 ενώ η αμέσως προηγούμενη, έκτη (6η) έκδοση είχε γίνει από την δικαιιοπάροχο της εταιρία "....." το έτος 1991. Ότι από το έτος 1989 μέχρι το 1995 ουδέποτε είχε δημιουργηθεί πρόβλημα μεταξύ του ενάγοντος και της προαναφερομένης εταιρίας, αλλά ούτε και την ίδια την εναγόμενη ενόχλησε ο ενάγων από τον Μάιο του έτους 1995 μέχρι τις 18-2-1998, όταν της επέδωσε αίτηση ασφαλιστικών μέτρων. Εν όψει αυτών των γεγονότων η εναγόμενη ισχυρίζεται ότι ο ενάγων ασκεί σε βάρος της καταχρηστικά τα δικαιώματα του με την παρούσα αγωγή, καθ'όσον αυτός επί διετία δεν αντέδρασε στην κυκλοφορία της έβδομης έκδοσης του βιβλίου του και η όψιμη αντίδραση του προκαλεί ζημία: στην εναγόμενη, αφ ενός διότι αυτή δυσφημείται στον εκδοτικό χώρο με τους αβάσιμους ισχυρισμούς του ενάγοντος και αφ'ετέρου αυτή θα υποστεί δυσανάλογα μεγάλη βλάβη, αν ήθελε γίνει δεκτό το αίτημα: του ενάγοντος περί απαγορεύσεως της έκδοσης και θέσης σε κυκλοφορία του βιβλίου. Η ένσταση αυτή καταχρηστικής ασκήσεως των δικαιωμάτων του ενάγοντος πρέπει να απορριφθεί ως μη νόμιμη, διότι κατά παγία νομολογία μόνη η αδράνεια του δικαιούχου, δηλαδή η πάροδος ορισμένου χρόνου, δεν αρκεί για την θεμελίωση της ένστασης του άρθρου 281 ΑΚ (βλ. Ολ ΑΠ 2101/1984, ΝοΒ 33, 648 και Βασιλή Βαθρακοκοίλη, Αναλυτική ερμηνεία - νομολογία Αστικού Κώδικα, Α' τόμος, 1989, σελ. 399 υπό το άρθρο 281 ΑΚ, όπου και λοιπή νομολογία).

Επειδή η εναγόμενη αρνείται κατά τα λοιπά την αγωγή, συντρέχει νόμιμη περίπτωση για να εκδοθεί προδικαστική απόφαση, σύμφωνα με το άρθρο 341 ΚΠολΔ, με την οποία να υποχρεωθεί ο ενάγων να αποδείξει, με κάθε νόμιμο αποδεικτικό μέσο, και με μάρτυρες, λόγω της εμπορικότητας της διαφοράς (άρθρο 394 παρ. 1 εδ. δ' ΚΠολΔ), τα αμφισβητούμενα πραγματικά περιστατικά που στηρίζουν κατά νόμο την αγωγή του (άρθρα 335, 338 παρ. 1 ΚΠολΔ). Απόδειξη δεν θα διαταχθεί: 1) Για την μη αναγραφή του ονοματεπωνύμου του ενάγοντος συγγραφέως στο εξώφυλλο των αντιτύπων της έβδομης έκδοσης του βιβλίου του, διότι το γεγονός αυτό, πέραν του ότι το συνομολογεί η εναγομένη, είναι αφ'εαυτού παράνομο και προσβάλλει το ηθικό δικαίωμα του δημιουργού και δη την επί μέρους εξουσία αυτού για την αναγνώριση της πατρότητας του πάνω στο έργο (βλ. Κουμάντο, ο.π., σελ. 255, Κοτσίρη, ο.π., σελ. 111 - 113). 2) Για το ύψος της αιτουμένης χρηματικής ικανοποιήσεως λόγω ηθικής βλάβης, διότι το Δικαστήριο θα κρίνει περί αυτού με βάση το είδος της προσβολής, την έκταση της βλάβης, τις συνθήκες τελέσεως της αδικοπραξίας, ειδική μορφή της οποίας ρυθμίζει το άρθρο 65 του ν. 2121/1993, την βαρύτητα του πταίσματος, την περιουσιακή κατάσταση των μερών και τα διδάγματα της κοινής πείρας (βλ. Πολ. Πρωτ. Αθ. 9188/1995, ο.π.). και 3) Για τον αριθμό (4000) των αντιτύπων της έβδομης έκδοσης που έχει πωλήσει η εναγόμενη και για την λιανική τιμή πώλησης εκάστου αντιτύπου (3.000 δρχ.), διότι αυτή δεν αμφισβητεί ειδικά τα περιστατικά αυτά (άρθρο 261 εδ. 2 ΚΠολΔ).

ΠΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Δικάζει αντιμωλία των διαδίκων.

Απορρίπτει ό,τι κρίθηκε ως απορριπτέο στο σκεπτικό.

Αναβάλλει, κατά τα λοιπά, την έκδοση οριστικής αποφάσεως επί της κρινομένης αγωγής, με ημερομηνία συντάξεως 29-5-1998.

Υποχρεώνει τον ενάγοντα να αποδείξει, με κάθε νόμιμο αποδεικτικό μέσο, και με

μάρτυρες τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά :

1) Ότι η αληθής έννοια της από 31-1-1989 έγγραφης συμβάσεως, που συνήφθη μεταξύ αυτού και της δικαιοπαρόχου της εναγομένης, εταιρίας με την επωνυμία ".....", και σύμφωνα με την συμπίπτουσα αντίληψη και πρόθεση των συμβαλλομένων μερών ήταν να μεταβιβάσει ο πρώτος στη δεύτερη μόνον το επί μέρους δικαίωμα πραγματοποίησης εκδόσεων και θέσεως αυτών σε κυκλοφορία του βιβλίου του "....." για αόριστο χρονικό διάστημα.

Ότι από υπαιτιότητα του νομίμου εκπροσώπου (να κατονομασθεί αυτός, η αυτοί, αν είναι περισσότεροι του ενός) της εναγομένης, ήτοι από δόλο ή αμέλεια, προσεβλήθη το πνευματικό, περιουσιακό δικαίωμα αυτού (ενάγοντος), και δη το επί μέρους δικαίωμα αποκλειστικής εκμεταλλεύσεως του βιβλίου του με τον τίτλο "....." με σύμβαση έντυπης έκδοσης.

Ότι κατά την μεταβίβαση όλων των περιουσιακών στοιχείων της εταιρείας "....." στην εναγομένη που έγινε με το από 26-5-1995 ιδιωτικό συμφωνητικό που υπέγραψαν αυτές, ο νόμιμος εκπρόσωπος της εναγομένης ε γνώριζε την ανυπαρξία οιαδήποτε περιουσιακού δικαιώματος στην πιο πάνω δικαιοπάροχο της εταιρία ".....", διότι ο νόμιμος εκπρόσωπος της τελευταίας ..... ήταν μέλος της εναγομένης ετερόρρυθμης εταιρίας κατά τον χρόνο συνάψεως της μεταξύ τους συμβάσεως, στις 26-5-1995 (να προσκομισθούν, νόμιμα επικυρωμένα, αντίγραφα των ισχυόντων κατά την 26-5-1995 καταστατικών των δύο εταιριών).

Οι μάρτυρες, όχι περισσότεροι από δύο (2) για το κάθε διάδικο μέρος, για την απόδειξη και την ανταπόδειξη, θα εξετασθούν, όσοι μεν διαμένουν ή κατοικούν στη περιφέρεια αυτού του Δικαστηρίου, ενώπιον του μέλους του Δικαστηρίου Ιωάννου Μαρούδη, Πρωτοδίκη, ο οποίος ορίζεται με την απόφαση αυτή Εισηγητής Δικαστής, ή σε περίπτωση κωλύματος του, ενώπιον του νόμιμου αναπληρωτή του, διότι η διεξαγωγή απαιτεί πολύ χρόνο. Η εξέταση τους θα διεξαχθεί στο κατάστημα του, Πρωτοδικείου, μέσα σε προθεσμία τριών (3) μηνών από την επομένη ημέρα που θα γίνει η επίδοση της αποφάσεως.

Αυτοί που κατοικούν ή διαμένουν εκτός της έδρας του Πρωτοδικείου είναι δυνατόν να εξετασθούν μέσα στην ίδια προθεσμία ενώπιον του Ειρηνοδίκη του τόπου της κατοικίας ή της διαμονής τους, ο οποίος ορίζεται με την απόφαση αυτή εντεταλμένος για τις αποδείξεις δικαστής ή του Έλληνα προξένου του ίδιου τόπου, στα οικεία δικαστικά ή προξενικά καταστήματα, σε ημέρα και ώρα που οι ίδιοι θα καθορίσουν.

Κρίθηκε, αποφασίστηκε στον Πειραιά στις 24-1-2001 και δημοσιεύτηκε σε έκτακτη και δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριο του Δικαστηρίου τούτου στις 31-5-2001, με απόντες τους διαδίκους και τους πληρεξουσίου δικηγόρους τους.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ